

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. A.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Ak. Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2011, čj. OAM-245/VL-18-ZA14-2009 **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2011 čj. OAM-245/VL-18-ZA14-2009 se r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 75,- Kč do 30ti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 3. 2011 správní orgán neudělil žadateli o mezinárodní ochranu prvním výrokem azyl podle ust. §§ 12 – 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu

a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), druhým výrokem pak žalobci udělil doplňkovou ochranu podle § 14a) tohoto zákona, a to na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci svého rozhodnutí.

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, uvedl, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré jím namítané skutečnosti a současně žalobce požádal o ustanovení právního zástupce, který by řádně jeho žalobu doplnil. V doplnění žaloby pak zástupce žalobce uváděl, že žalovaný zneužil správní uvážení, když žalobci neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, aniž by zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro posouzení žádosti žalobce z hlediska možného udělení této formy mezinárodní ochrany a nevypořádal se ani s tvrzeními žalobce z tohoto hlediska významnými. V průběhu řízení totiž žalobce uvedl, že vlast opustil z důvodu zdravotních problémů, které jsou následkem černobylské havárie z r. 1986. Žalobce se v době od 10. 5. 1986 do 31. 12. 1986 účastnil odklizení následků havárie jaderné elektrárny v Černobylu, a to na základě příkazu ministerstva průmyslu. Na místě havárie vozil zejména beton na stavbu sarkofágu a pracoval jak v tzv. čisté zóně, tak na zónách 1 – 3, kdy číslo jedna označovalo samotný jaderný reaktor. Na rozdíl od jiných účastníků likvidace jaderné havárie, kteří byli pravidelně obměňováni v měsíčních intervalech, nebyl vystřídán, ačkoliv každý měsíc žádal příslušného ministra o vydání příkazu k návratu domů, bez kterého nemohl oblast opustit. Nakonec v prosinci 1986 bez povolení odjel, neboť velmi zhubl, nemohl jíst a nebyl tak schopen dále pracovat. Při odstraňování následků uvedené havárie se seznámil se svojí manželkou, která v České republice žádá o udělení mezinárodní ochrany ze stejného důvodu jako žalobce. On popsal své současné zdravotní problémy, které jsou přímým důsledkem jeho účasti na odstraňování následků havárie jaderné elektrárny v Černobylu, stejně jako jeho manželka poukázal na to, že v Bělorusku je v důsledku havárie uvedené jaderné elektrárny i v současné době vysoká radiace, což jeho zdravotní problémy ještě prohlubuje. Vyjádřil proto přání žít daleko od Černobylu v zemi, kde je zdravé životní prostředí, které samo o sobě působí pozitivně na jeho zdravotní stav. Tato tvrzení žalobce jsou pak nepochybně významná z hlediska možného udělení humanitárního azylu. Úvahy žalovaného týkající se možného naplnění podmínek udělení humanitárního azylu jsou v napadeném rozhodnutí obsaženy na str. 7 a 8 odůvodnění, výše uvedenými tvrzeními žalobce se zde však žalovaný nezabývá. Z rozhodnutí ani nevyplývá, že by si žalovaný opatřil podklady pro posouzení tvrzení žalobce o neustále zvýšené radiaci na území Běloruska a o možných negativních dopadech této radiace zejména na zdraví těch, kteří byli vystaveni zvýšené radiaci při nuceném pobytu v bezprostřední blízkosti jaderné elektrárny po její havárii v r. 1986, jako tomu bylo v případě žalobce. Žalobce si je vědom, že udělení humanitárního azylu není jeho subjektivním právem, ale je určeno volnou úvahou žalovaného, je však přesvědčen, že tento fakt nezabývá žalovaného povinností zjistit skutkový stav v rozsahu potřebném pro posouzení žádosti, tedy, opatřit si informace k prověření žalobcem tvrzených skutečností, které by mohly být z pohledu možného udělení relevantní a současně se se všemi tvrzeními žalobce řádně vypořádat a uvést, proč je z daného hlediska nepovažuje za významné. Napadené rozhodnutí je

dle žalobce nezákonné, neboť se tak nestalo. Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán reagoval na žalobu písemným vyjádřením ze dne 13. 9. 2011, v němž uvedl, že námitky žalobce nepovažuje za oprávněné, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žadatele, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce, s tím, že rozhodnutí považuje za souladné se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, skutečný stav věci zjistil řádně a opatřil si úplné podklady pro své rozhodnutí. Z provedených důkazů pak plyne, že jím učiněné závěry jsou správné a v souladu se zákonnými normami. Správní orgán poukazuje na vlastní sdělení žalobce z průběhu správního řízení, z nichž zjistil, že důvodem odchodu žalobce ze země původu byly jeho zdravotní problémy po likvidaci černobylské havárie v r. 1986, kdy ČR je pro něho cílovým státem a chce se zde léčit. Uvedl, že od r. 2001 má potíže se srdcem, v současné době otok na jedné ledvině, vypadaly mu zuby. Bělorusko opustil na základě schengenského víza a do ČR přicestoval s manželkou na základě Dublinského nařízení dne 6. 4. 2009. Dále zmínil potíže s játry, hubnutím a nemožností jíst, které se měly u něho projevit po sedmi měsících od jaderné katastrofy. Při ukončovacích pracích prošel lékařskou prohlídkou a později chodil každý rok před lékařskou komisí. Vypověděl, že se léčil doma bylinkami, v r. 1989 byl asi dva týdny v nemocnici. V r. 1992 byl na poukaz od zaměstnavatele na dvouměsíční léčbě na Kubě, kde se též léčil hlavně bylinkami. Delší dobu byl hospitalizován až v r. 1995 a naposledy v r. 2001. Dále popsal své turistické cesty do ČR a své účasti na shromážděních na podporu BNF, s cílem zkvalitnit lékařskou péči zejména pro osoby, které se podílely na likvidaci následků jaderné katastrofy. Uvedl i obavu z návratu a následného zadržení za diskreditaci republiky, nesehnal by žádnou práci a měl by i problémy s léčbou, neboť v zemi původu jsou těžko dostupné potřebné léky. Žalovaný ve vyjádření zdůvodňuje neudělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu tím, že žalobce opakovaně zmiňoval svoji účast na shromážděních BNF jako řadového účastníka, jeho výpovědi o četnosti, jeho účasti i návštěvách milice byly odlišné, zaměstnání změnil v r. 2005, s ohledem na četné služební cesty nebyl často doma. Bez problémů vycestoval, zem původu opustil s cílem využít kvalitnější lékařskou péči v zahraničí. Osobní situaci žalobce pak žalovaný řádně zjistil a pokud na základě jeho tvrzení nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci. Humanitární azyl je specifickou formou mezinárodní ochrany, institutem zcela výjimečným a nelze o něj žádat. Správní orgán se všemi zdravotními důvody žalobce zabýval a své uvážení zakomponoval do odůvodnění rozhodnutí, uvedl, proč důvody k udělení tohoto výjimečného institutu neshledal. Zdůraznil, že NSS se opakovaně otázkou humanitárního azylu zabýval – zde žalovaný poukazuje na jeho rozhodnutí ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 105/2004-72; dále ze dne 26. 8. 2004, čj. 5 Azs 170/2004-72 a v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, čj. 3 Azs 226/2005-68 pak řešil problematiku případné nižší úrovně zdravotnictví v zemi původu, když bez přistoupení dalších okolností tato skutečnost nemůže založit důvod pro udělení azylu, ani nezakládá překážku vycestování. Klíčovým rozhodnutím je v tomto směru pak čj. 2 Azs 30/2007-69 ze dne 26. 7. 2007, v němž se poukazuje mj. na skutečnost, že by se pak mohli potencionálně žadatelé přestěhovat do státu, poskytující nejkvalitnější

zdravotní péči. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobce měl potíže již při první návštěvě ČR v únoru 2008 a možnosti požádat o mezinárodní ochranu nevyužil, učinil tak až poté, co mu nebyla poskytnuta v Rakousku. Námitku o nedostatečných informacích nepovažuje správní orgán za pravdivou, s žadatelem byly učiněny dva pohovory, s podklady měl možnost se seznámit, informace, vztahující se k zemi původu jsou nedílnou součástí správního spisu. Možnost jejich doplnění žalobce nevyužil. Správní orgán navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 26. 3. 2012 soud konstatoval překlad článku, předloženého žalobcem, s názvem „Černobyl – fakta, která jste neznali“ ze dne 12. 4. 2011, který pojednává o tom, že havárie byla jedinou havárií 7. stupně – velká havárie s vážnými následky pro zdraví lidí a pro životní prostředí, Bělorusko bylo postiženo 75 % veškerého zamoření z Černobylu, radioaktivní spad zasáhl větší část Evropy, jadernému výbuchu zabránilo UFO, odškodnění dostává 7 milionů lidí, poškozených černobylskou havárií a přibližně 200 tun radioaktivního materiálu stále zůstává v sarkofágu, jenž praská a rozpadá se stářím.

Žalobce poté uvedl, že i z aktuálních článků, které přinesl k jednání soudu plyne, že nedobrá situace v Bělorusku přetrvává, 27 velvyslanců cizích států 7. 3. t.r. opustilo zem jako protest proti zatýkání politických oponentů, kteří jsou zatýkáni ve svých obydlich i na ulici pro své postoje k vládě. Chtěl by v ČR podstoupit nutnou operaci, před dvěma týdny byl kontaktován lékařem FN v Hradci Králové s tím, že bude nutné vyšetření a stanovení data operace. V současné době je žalobce rozhodnut operační zákrok podstoupit. V zemi původu mu odpovídající lékařská péče poskytnuta nebyla, na Kubu odjel jedine díky tomu, že se tam léčila jeho manželka a s velvyslancem se dohodla na tom, že může přijet za ní. Finančně se na tom stát nepodílel, toto si financoval sám, částečně mu pomohl ředitel resortu. V Bělorusku nejsou běžně dostupné potřebné léky, na své srdeční problémy adekvátní léky nesehnal, manželka běhala od lékárny k lékárně po celém Minsku. Podařilo se mu navštívit ministra, ten zavolal do lékárny a tam žalobci vydali 10 tablet, které nebyly nikde k dostání, jenže to samozřejmě nestačilo, podle předpisu měl užívat 3 tablety denně. Jednalo se o lék na srdce Propanorm. Jednou ročně absolvoval nařízenou lékařskou prohlídku, jenže prohlédli ho jen navenek, nebyl použit jakýkoliv přístroj, prakticky šlo jen o to, aby se mohla formálně odškrtnout prohlídka a vyplnily se potřebné formuláře. Je přesvědčen, že jeho léčení ve vlasti skončilo, Lukašenko vydal výnos o omezování léků pro obyvatelstvo, neboť nejsou valuty na zahraniční léky. Kdyby se měl vrátit, byl by zatčen a uvězněn, stejně jako se to stalo kandidátovi na prezidenta Sannikovi a jiným, kterým nepomůže ani Evropská unie. Zástupce žalobce upozornil, že z žádosti žalobce je patrné, že směřuje k udělení humanitárního azylu a žalobce si je vědom, že na tento institut není právní nárok, záleží na hodnocení všech skutečností. To však nezabavuje správní orgán povinnosti vypořádat se se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl, žalovaný takovou povinnost nesplnil. Žalobce uváděl, že se v r. 1986 podílel na odstraňování havárie Černobylského reaktoru, jako následek měl a má vážné zdravotní problémy a uváděl, že tamní území je stále zamořené a už samotný tamní pobyt má nepříznivé následky na jeho zdravotní stav. S tímto jeho tvrzením se dosud žalovaný dostatečně nevypořádal. Pokud je pak uváděn odkaz na rozhodnutí NSS z r. 2004, ze

samotného vyjádření žalovaného plyne, že by toto rozhodnutí pojednávalo kromě následků havárie i o občana, který se přímo podílel na jejich odstraňování a má vážné zdravotní následky. Citovaný případ tak není shodný s případem žalobce. Povinnost vypořádat se se všemi skutečnostmi přitom musí být provedena v samotném rozhodnutí a nemůže ji napravit odkaz na rozhodnutí NSS v průběhu soudního řízení. Rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné a je navrhováno jeho zrušení. Konečně je pak poukazováno i na podkladovou zprávu MZ ČR v tom směru, že nejsou známy žádné případy, kdy by příslušné ustanovení cit. trestního zákona země původu vedlo k nějakému odsouzení konkrétní osoby, sama zpráva však uvádí, že jsou takové případy, kdy nelze vyloučit stíhání a odsouzení osoby a toto ustanovení je konečně stále součástí právního pořádku Běloruska, když se k tomuto přičte, že žalobce měl problémy s bezpečnostní službou již dříve, a to zejména v souvislosti se svojí účastí na demonstracích proti následkům katastrofy a proti politice Lukašenka, jeho případné stíhání a věznění jistě nelze vyloučit. Na náhradu nákladů řízení účtuje žalobce jízdné vlakem k jednání soudu a zpět, cena je 74,50 Kč.

Pověřený pracovník žalovaného správního orgánu co do žalobcem uváděných politických problémů plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s ohledem na obavy žalobce z návratu byly zhodnoceny všechny známé skutečnosti a byla mu udělena doplňková ochrana. K tomu správní orgán přistoupil z toho důvodu, že nebylo v současné době možné zcela vyloučit případné nebezpečí vážné újmy za současné situace. Panu žalobci však byla poskytnuta adekvátní lékařská péče, byl poslán i na léčení na Kubu a v této souvislosti žalovaný poukazuje na rozhodnutí NSS sp. zn. 2 Azs 30/2007 z 26. 7. 2007, kde je konstatován podrobně výklad evropského práva o rozdílné úrovni zdravotnické péče, když tento fakt nemůže sloužit jako důvod k poskytnutí azylu. Pokud by se takový problém měl stát předmětem zkoumání podmínek § 14 zákona o azylu, taková skutečnost může být zkoumána pouze z pohledu procesního, nikoliv obsahového. Špatná ekologická situace byla přímo v souvislosti s jadernou katastrofou zkoumána NSS v rozhodnutí z 25. 2. 2004 pod sp. zn. 5 Azs 38/2003, kdy bylo konstatováno, že okolnosti ekologické havárie nemohou být samy o sobě důvodem pro udělení azylu dle § 12 či § 14 zákona o azylu. V oblasti humanitárního azylu správní orgán na základě obecných i konkrétních informací pečlivě zhodnotil možnost a dostupnost léčby žalobce jak konkrétními léky, tak i konkrétními zdravotnickými zařízeními. Bezprostřední hrozba návratu žalobci nehrozí, obdržel doplňkovou ochranu a odkaz žalobce na prezidentského kandidáta považuje žalovaný za neadekvátní. Důvody mimořádných okolností nebyly v případě žalobce shledány a žalovaný i nadále setrvává na návrhu zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Náhradu nákladů řízení správní orgán neúčtuje.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 4. 2009, uvedl, že je narozen 20. 12. 1955, státní občan Běloruska, téže národnosti, jeho rodiče již zemřeli, je ženatý, současně s ním žádá o azyl i jeho manželka. V Bělorusku žije jeho 5 sourozenců, do října 2008 žil v Minsku. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má nedokončené VŠ vzdělání, 18 let pracoval jako mechanik a 7,5 roku jako mistr. Jako důvod opuštění

vlasti uvedl, že od května do prosince 1986 pracoval v Černobyli, dělníci tam pobývali maximálně 14 dní, ale jeho tam nechali 7 měsíců, po návratu onemocněl, žena ho léčila doma bylinkami. V r. 1992 byl poslán na 2 měsíce na léčení na Kubu, po návratu se cítil dobře. V r. 2001 začal mít potíže se srdcem, záchvaty, odjel z Běloruska a léčil se v Rakousku, aby změnil klíma. V letech 2001 – 2005 se účastnil mítinků proti politice Lukašenka, při rozhánění byl několikrát zraněn, v práci mu říkali, aby se jich neúčastnil, že bude propuštěn. Do ČR žalobce přicestoval v únoru 2008 přes Polsko, znovu pak v říjnu 2008, v té době odjel do Rakouska, kde požádal o azyl. Uvedl, že se chce v ČR léčit, změnit klíma. V případě návratu se ničeho neobává, má potíže se srdcem. Též uvedl, že lékaři mu doporučili změnit místo pobytu v souvislosti s ekonomikou, v Bělorusku je špatná úroveň medicíny a též nesouhlasí s politikou Lukašenka. **V rámci pohovoru dne 6. 5. 2009** žalobce vypověděl, že po škole pracoval na stavbě, potom jako truhlář, od r. 1980 pak jako mechanik velkých strojů. Po katastrofě v Černobyli v r. 1986 zežloutl, otekl, zhubl, od r. 2001 měl srdeční problémy. Nyní má otok ledviny, vypadaly mu zuby. Vše souvisí s ekologií a potřebuje změnu klíma. Lukašenko likvidátorům havárie sebral všechny výhody, proto se žalobce začal zajímat o opoziční hnutí – v r. 2001 to byla Černobylská cesta. Účastnil se demonstrací, které rozháněla policie – z tohoto má několik jizev. Začal mít potíže v práci. 12. 10. 2008 odjeli s manželkou na shengenské vízum, první týden v ČR se byli podívat v Německu a Rakousku, 18. 10. 2008 požádali v Rakousku o azyl. Poprvé přijeli do ČR v únoru na 6 dní, měli turistické poukazy, vrátili se. Z Rakouska byli repatriováni v dubnu 2009. O možnostech azylu v ČR nevěděli, známá jim řekla pouze o možnosti požádat o azyl v Rakousku, důvodem zamítnutí byl Dublin II. V době Černobyli bydlel žalobce v Minsku, ministerstvo průmyslu je donutilo odjet likvidovat havárii, jel jako vedoucí skupiny, vozili beton k sarkofágu. V noci bylo vidět záři ze země, byla vytyčena čistá země, tam bylo překladiště, odtud se vozil beton a auta měla kabiny vyložené olovem. Nakonec byla všechna auta pohřbena v sarkofágu. Žalobce řídil práce, ale také jezdil s autem ve všech zónách, spadal pod náčelníka autoparku G.. Posléze nebyl schopen ani jídla, ani práce, odjel, nikdo ho za celou dobu nevystřídal. Dostal vyznamenání, řešili, co s ním bude, byl poslán na dva měsíce na Kubu. Po odchodu z havárie byl na lékařské kontrole a pak chodil každý rok před komisi. Informace o situaci nebyly žádné, nedostali ani žádné potvrzení, to má jen manželka, že žila v zóně zamořené radiací. Takové potvrzení se vydávalo po 5 letech pobytu, manželka pracovala ve zdravotnictví nedaleko Černobyli, kde se s ní seznámil. Do r. 2005 se žalobce účastnil na opozičních akcích často, potom již méně, neboť Pozňak odjel a opozice byla rozehnána. Cílem první akce v r. 2001 bylo zkvalitnění lékařské péče a pomoci postiženým lidem, on pouze pomáhal, nebyl členem Černobylské cesty. Začal podporovat BNF, ale jeho vedoucí v práci byl zastáncem Lukašenka. Měl problémy s milicí, čekali na něho před domem nebo v práci, upozorňovali, aby se do toho nemíchal. Do strany BNF vstoupit nechtěl, nemá ku stranám důvěru. Na mítinky chodil tak 5 – 7x do roka, většinou pochodovali po ulici Surganova, po prospektu kolem vládního domu. Některé mítinky byly povolené, ostatní byly rozháněny. Chtěli uspořádat spravedlivé volby, proti Lukašenkovi. Žalobce mluvil na mítincích proti falšování voleb – byl sám ve volební komisi a toto zažil, v prezidentských volbách v r. 1996 a 2001. V r. 2005 změnil zaměstnavatele, v novém zaměstnání bylo vše v pořádku. Milice na něho byla hrubá, vyhrožovali mu,

že na něho něco najdou. V Minsku nebylo dobré prostředí, zlobilo ho srdce, bolely nohy i hlava. Medicína je tam slabá, neléčil se. Kdyby se vrátil, zajímaly by se o něho státní orgány a jistě by šel do vězení. Považuje za zázrak, že je nechali odjet, neboť z Běloruska nechtějí nikoho pouštět. Žalobce měl možnost v den pohovoru seznámit se s 12 podkladovými zprávami a předložil kopii průkazu účastníka likvidace následků havárie Černobylu. **V pohovoru, uskutečněném dne 15. 11. 2010** pak žalobce uvedl zdravotní důvody opuštění vlasti, nemohl sehnat léky, bolela ho játra, odjel proto, aby se mohl léčit a přežil. Měl také problémy s účastí na protivládních demonstracích. O mezinárodní ochranu žádá v ČR proto, že zde je demokracie a dobrá úroveň zdravotnictví. Od r. 2005 do r. 2008 se mítinků již účastnil méně, naposledy v červenci 2008, poté byl v nemocnici. Proč uvedl, že největší problémy měl do r. 2005 – bylo to z toho důvodu, že jeho vedoucí v práci byl straník Lukašenka, pak již takové problémy v práci neměl, neboť ji změnil a v novém místě byli lidé podobně smýšlející jako on. Naposledy mu bylo vyhrožováno milicí v červenci 2008. Popsal zadržení u Paláce sportu a při cestě na služební cestu, popsal též srdeční záchvaty s tím, že tamní lékaři mu nepomohli, protože léky, které by pomáhaly, se nedaly sehnat. V ČR se léčí u kardiologa v Kostelci, váhá s operací. V Bělorusku je bezplatná lékařská péče, platí se za léky, zdravotnictví funguje dle obvodů. Na Kubě mu dost pomohli, tamní lékař se s jeho manželkou shodli na léčbě bylinami, které zbaví organismus radiace. Nyní na základě zákona o diskreditaci prezidenta by byl jistě při návratu zatčen, nesehnal by práci, ani by ho neléčili. **Dne 2. 3. 2011** je ve spise přítomen protokol o seznámení žalobce s podklady i žalobcem doloženými materiály – jejich překlady. Žalobce k tomuto uvedl, že nebyl adekvátně léčen, ví, že by se vracel pro smrt, s nikým z vlasti neudrží kontakt, aby je neohrozil.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že žaloba byla podána důvodně. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Soud po přezkoumání a projednání věci souhlasí se závěry správního řízení v tom smyslu, že žalobci a jeho manželce byla udělena doplňková ochrana, neboť nelze vyloučit možnou hrozbu vážné újmy, a to z důvodů, kterými se žalovaný podrobně zabýval na str. 9 a 10 svého rozhodnutí. Soud se tak věnoval pouze hodnocením správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí v jeho prvním výroku, a to o neudělení azylu dle §§ 12 – 14 zákona o azylu a na základě skutečností, uvedených v řádném doplnění žaloby pak zejména žalobní námitkou, podrobně uvedenou, tedy, že správní uvážení žalovaného dle § 14 zákona o azylu trpí nedostatkem, spočívajícím v nedostatečném rozsahu skutkového zjištění. Z popisu skutečností, které žalobce v průběhu provedených pohovorů (viz výše) sdělil správnímu orgánu totiž skutečně nevyplyvá pouze to, že nebyl v zemi původu spokojen se svojí léčbou, ale i to, že nemohl sehnat potřebné léky na svoji srdeční chorobu, pro kterou má být v ČR operován (a to ani s přispěním ministra, kterého navštívil) a dále, že zem původu opustil i z toho důvodu, že poté, co byl vážněji nemocen – svůj zdravotní stav připisuje zejména následkům své dlouhodobější účasti při likvidaci jaderné havárie v Černobylu – znamená jeho pobyt v zamořeném

území prakticky smrt a považoval za nezbytné pro přežití změnit zásadním způsobem klíma. V tomto směru pak žalobce předložil soudu jako důkaz zprávu o rozsahu jaderné havárie (jako dosud nejtěžší v historii) a o následcích, které tato měla na okolní území. Soud nemůže v žádném případě předjímat, jaké závěry lze z žalobcem namítaných skutečností učinit, neboť je pravdou, že správní uvážení v souvislosti s vyřčením závěru o naplnění podmínek ust. § 14 zákona o azylu je plně v kompetenci správního orgánu. Soud však, po přezkoumání věci, dal za pravdu žalobní námitce o dosud nedostatečném zvážení všech skutečností, které žalobce sdělil, s tím, že považuje za nezbytné se s těmito řádně v novém rozhodnutí vypořádat. Správní orgán učinil na základě známé judikatury Nejvyššího správního soudu seriózní závěr v tom smyslu, že rozdílná úroveň zdravotnictví nemůže být naplněnou podmínkou udělení mezinárodní ochrany, nicméně jím uváděné rozhodnutí NSS o tom, že jaderná katastrofa nemůže být důvodem pro takové udělení na případ žalobce plně nedopadá, neboť v rozhodnutí NSS čj. 5 Azs 38/2003-58 ze dne 25. 2. 2004 se soud zabýval případem žalobkyně, která tvrdila ekologický problém pobytu v znečištěné černobylské zóně, i to, že dcera má onemocnění imunitního systému, žalobce však zdůrazňoval onemocnění, vzniklé přímo při likvidaci katastrofy, nedostatečnou léčbu svých zdravotních problémů s tím spojených a zvýšené riziko ohrožení nejen zdraví, ale i života v důsledku dalšího pobytu na tamním zamořeném území. Dle přesvědčení soudu jsou jeho tvrzení podstatně širšího rázu a není možné vypořádat se s takovou argumentací pouhým odkazem na výše cit. rozhodnutí NSS, a to právě ze soudem uvedených důvodů. Soud je přesvědčen, že pro řádné posouzení žalobcem namítaných skutečností bude potřebné zabezpečit podklady o tom, jakým způsobem se země původu vypořádala s ochranou zdraví lidí, kteří se bezprostředně po delší dobu účastnili na likvidaci následků havárie, jaká je zdravotní péče v tomto směru a též s tím, zda je reálné jeho tvrzení o ohrožení jeho života v případě dalšího pobývání v zemi původu (rozuměj na základě jím tvrzených zdravotních problémů). Za situace, výše popsané, měl z uvedených důvodů soud za to, že podklady a argumentace žalovaného nebyly s ohledem na žalobcem tvrzené skutečnosti zcela úplné a proto postupoval v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. S odkazem na totéž ustanovení a jeho odst. 4 pak soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalobce účtoval náhradu jízdného z místa pobytu k jednání soudu a zpět, a to vlakem v ceně 75,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 2. dubna 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

